

— Не вѣрвамъ. Главното вече мина. Каквото имаше да пада, то падна. Отъ сега нататкъ ще има слаби земетръси, придружени сѣ съ малки бучения, докато всичко се слегне, задръсти съ свлѣчени отъ водата пѣсъци и чакъли и се запълнятъ празнинитѣ.

— Отъ що е спрѣла да тече горещата лековита вода въ село Мерицлери? запитахъ повторно.

— Прекъсналъ се е отъ пукнатина естествения каналъ, по който тя е текла. Сега водата изтича или нѣкъде подъ Марица, или въ подъ земнитѣ пукнатини. Възможно е, като се задръстятъ новитѣ и пжтища, тя пакъ да се върне на старото си мѣсто.

Сбогувахъ се съ любезния професоръ, поблагодарихъ му за освѣтленията и заминахъ.

Отидохъ при комитета за подпомагане на пострадалитѣ отъ земетресението. Тамъ всички бързатъ, работятъ, помагатъ: царъ, министри, владици, попове, учени, лѣкари ходятъ по селата, утешаватъ подплашения народъ и помагатъ. Отъ трѣсоветѣ въ Тракия сж пострадали три града: Чирпанъ, Борисовградъ и Пловдивъ и много села. 500,000 души сж засегнати по-вече или по-малко; 200,000 души сж останали безъ домове и подслонъ. Това е голѣмо бедствие. Цѣлиятъ народъ скокна на кракъ да се притече на помощъ на пострадалитѣ. Околнитѣ села, запазени отъ земетръса, веднага даватъ хлѣбъ и дрехи на своитѣ съседи. Войници подъ команда отиватъ да пазятъ отъ кражба и вадятъ затиснати хора; други разперяха палатки, прибираха ранени, болни, слаби и неджгави. Отъ София пристигатъ скаутски команди, които веднага нареждатъ готварници да хранятъ съ топла храна народа. Всички печи и фурни съборени, нѣма де хлѣбъ